

✓ กลุ่มวัยรุ่นในอดีต ยุคตัวแทนสถานศึกษา

(ประมาณ พ.ศ.2515-2530)

หากมีการแบ่งกลุ่มวัยรุ่น ในเมืองเชียงใหม่ตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา พบว่าเริ่มมีปัญหาการรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่น หรือที่เรียกว่า "แก๊งวัยรุ่น" ตั้งแต่หลังสงครามโลก ครั้งที่ 2 เป็นต้นมา จากสภาพสังคมเศรษฐกิจของเมืองเชียงใหม่ที่เรียบง่าย มีกินมีใช้ไม่เดือดร้อนโจรสลัดมีน้อย แต่เมื่อสงครามโลกครั้งที่สิ้นสุดในปี พ.ศ.2489 เกิดปัญหาการขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภค เกิดความยากจนมีการแก่งแย่งแข่งขันเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น จึงเกิดเป็นปัญหาสังคมเยาวชนที่เติบโตมาขาดการรองรับทั้งสถานศึกษา และงานรองรับทำให้รวมตัวกันเป็นแก๊งต่างๆ ประกอบกับ ช่วงนั้นเริ่มมีการเดินทางของคนจากภาคอื่นที่เข้ามาเชียงใหม่มากขึ้น

กลุ่มหรือแก๊งต่างๆ แบ่งตามช่วงระยะเวลาได้เป็น 4 กลุ่มคือ

1.กลุ่มปกป้องพื้นที่ ระหว่างปี พ.ศ.2490-2510 กลุ่มวัยรุ่นรุ่นนี้จะเน้นการปกครองถิ่นที่อยู่ของตนเป็นหลัก โดยคำนึงถึงชื่อเสียงและศักดิ์ศรี เช่น กลุ่มช้างม่อย กลุ่มพวกแค้น กลุ่ม นันทา (ย่านวัดนันทาราม) กลุ่มวัดเกต กลุ่มศรีนครพิงค์ กลุ่มศรีวิศาล เป็นต้น หากมีกลุ่มอื่นมาเที่ยวหรือเกี้ยวสาวในพื้นที่จะรวมชกต่อย

2.กลุ่มรุ่นจิกโก๊ จิกโก้ ในระหว่างปี พ.ศ.2510-2520 พฤติกรรมชอบนุ่งกางเกงรัดรูปสวมรองเท้าปลายแหลม สั้นสูง ผมยาวรุงรัง ชอบจับกลุ่มในย่านต่างๆ ในเวลากลางคืนส่งเสียงรบกวนชาวบ้าน บางคนขับรถจักรยานยนต์ควัดเจวียน บางคนถอดท่อทำให้เสียงดังรบกวนประชาชน รุ่นนี้บางคนมีพฤติกรรมลักทรัพย์จักรยานยนต์และเริ่มมียาเสพติดเฮโรอินเข้ามาเกี่ยวข้องกับ ขัน บุตรหลานของบางครอบครัวต้องเสียนาคศไป รุ่นนี้เริ่มมีการทำระเบิดขวดเป็นอาวุธ ถือได้ว่าเมืองเชียงใหม่ได้รับรู้และลอกเลียนวัฒนธรรมจากกรุงเทพฯ เต็มที่แล้ว พ.ศ.อ.นิรันดร ชัยนาม ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ในสมัยนั้นระดมทุกส่วนราชการช่วยแก้ไขจนเรียบร้อย

3.กลุ่มตัวแทนสถานศึกษา เกิดประมาณปี พ.ศ.2515-2530 บางส่วนของกลุ่มเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาของกลุ่มรุ่นที่สอง ในยุคนี้ความคิดเรื่องการปกป้องพื้นที่ถิ่นที่อยู่ของตนเองเหมือนสมัยก่อนหมดไปแล้วหันไปมีความรู้สึกรักผูกพันกับสถานศึกษาที่ตัวเองเข้าเรียนมากกว่า

กลุ่มนักเรียน นักศึกษาในรุ่นยุคนี้ เช่น

กลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมแม่ใจ หรือเรียกว่า "กลุ่มแม่ใจ" กลุ่มนี้อาจถือได้ว่าเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคแรกมาจนถึงยุคที่สาม คือ ยุคกลุ่มตัวแทนสถานศึกษา กลุ่มนักศึกษาแม่ใจ มีประวัติว่าก่อตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2478 นักศึกษารุ่นแรกส่วนใหญ่เดินทางมาจากภาคกลาง ส่วนหนึ่งมีความเข้าใจว่า เมื่อสำเร็จจากแม่ใจแล้วจะได้เป็นชั้นตรีเข้าทำงานราชการได้ง่าย ทางราชการ ประกาศรับสมัครที่กรุงเทพฯ และจงใจด้วยการให้เรียนฟรีในปีแรก มีการจัดรถไฟ 3 โบกี้สำหรับให้นักศึกษาเดินทางมาเชียงใหม่เพื่อเข้าเรียนที่แม่ใจ ครั้งแรกใช้ชื่อว่า "โรงเรียนเกษตรกรรมแม่ใจ" มีพระช่วงเกษตรศิลปการ เป็นครูใหญ่ รุ่นแรกเหลือสำเร็จประมาณ 30

คน เนื่องจากพื้นที่บริเวณโรงเรียนต้องเริ่มบุกเบิกลำบากมาก ถนนจากเชียงใหม่ไปแม่ใจก็เป็นโคลนลูกรัง หน้าฝนรถมักติดหล่มต้องลงมาช่วยกันเข็น (คุณจรสพงษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา, แม่ใจรุ่น 1 สัมภาษณ์) กลุ่มแม่ใจ ถือได้ว่าเป็นกลุ่มนักเรียน นักศึกษายุคแรกที่เป็นคนจากภาคอื่นมาเรียนในเชียงใหม่ หลังจากสงครามโลก ครั้งที่ 2 (พ.ศ.2489) เป็นต้นมา จึงเสมือนคนจากที่อื่นเป็นผลให้เกิดการแบ่งแยกพอสมควรสำหรับกลุ่มวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่ข้อได้เปรียบของกลุ่มนักศึกษาแม่ใจ คือ มีความรักและสามัคคีกันสูง เนื่องจากถูกปลูกฝังให้รุ่นน้องเคารพเชื่อฟังรุ่นพี่ ผลที่คิดตามมาก็คือ หากมีรุ่นน้องหรือเพื่อนถูกชกต่อยทำร้าย นักศึกษาแม่ใจจะพากันมาแก้แค้นตอบโต้ไม่ว่ากลุ่มคู่กรณีจะเป็นกลุ่มใด ไม่เกรงกลัวแม่จะเป็น คชด.แม่ริม กลุ่มทหารบกหรือทหารอากาศ อีกประการหนึ่ง เนื่องจากการเรียนด้านเกษตรที่ต้องใช้แรงกายทำให้ร่างกายและจิตใจแข็งแรง จึงได้เปรียบในการชกต่อยตะลุมบอน

บางคนให้ความเห็นว่า กรณีกลุ่มแม่ใจที่ส่วนใหญ่เป็นคนจากภาคอื่น มีการรวมกลุ่มเที่ยวแค่นในเมืองเชียงใหม่ อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กลุ่มอื่นๆ ที่เป็นเจ้าถิ่นในเมืองเชียงใหม่ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มช้างม่อย กลุ่มวัดเกต กลุ่มศรีนครพิงค์ กลุ่มเชียงยืน กลุ่มพวกแค้น กลุ่มนันทา (ย่านวัดนันทาราม) กลุ่มหนองเส้งมีการรวมกลุ่มกันต่อต้านเพื่อปกป้องถิ่นและศักดิ์ศรีของตัวเอง ระยะเวลาหลังกลุ่มนักศึกษาแม่ใจลดบทบาทลง เนื่องจากการถูกกดขี่ควบคุมเข้มจากอาจารย์ปกครอง

การวิวาทของกลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ถือว่ารุนแรงจนมีผู้เสียชีวิต คือ กรณีปี 2518 ระหว่างวิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่กับโรงเรียนเทคนิคเชียงใหม่

การก่อตั้งวิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ เริ่มต้นในปี พ.ศ.2513 นักศึกษารุ่นแรก 152 คนมาจากทั่วประเทศ รับผู้จบการศึกษาชั้นมัธยม 6 เหตุการณ์ที่ถือเป็นความรุนแรงของการยกพวกตีกัน ประมาณกลางปี พ.ศ.2518 ช่วงบ่ายของวันหนึ่ง หน้านั้นเป็นยุคประชาธิปไตยแบ่งบานสืบเนื่องมาจากการชุมนุมประท้วงของนักศึกษาและชาวนาชาวไร่ในเมืองเชียงใหม่ ที่บริเวณหน้าศาลากลางเก่าที่เป็นอนุสาวรีย์ 3 ษัตรีในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นนักศึกษามช.และวิทยาลัยครูประท้วงกรณีที่ตำรวจลำพูนจับกุมนักศึกษาและชาวนาชาวไร่ดำเนินคดีที่อำเภอแม่ทา จ.ลำพูน นักศึกษาพลศึกษารับผิดชอบร่วมในแนวป้องกันมิให้ถูกกลุ่มตรงข้ามมารบกวน นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษากลุ่มหนึ่งเกิดวิวาทกับนักเรียนเทคนิคที่บริเวณศาลากลางทำให้นักเรียนเทคนิคไม่พอใจและติดตามเข้ามาที่บริเวณวิทยาลัยพลฯ มีประมาณ 40-50 คน ใช้รถจักรยานยนต์ขับเข้ามารวมตัวกัน วันนั้นวิทยาลัยพลฯ ปิดเรียน มีนักศึกษาไม่กี่คนอยู่ใต้ถุนอาคารและไม่นาน

ได้ตามกันมาจนถึงประมาณ 100 คน มีเหลนหลายที่ใช้ฝักกัรทาเป็นอาวุธ บางคนไปปิดประตูเข้า-ออกไว้ มีการเผชิญหน้ากันขึ้น ในเบื้องต้นมีอาจารย์ของวิทยาลัยพลฯ มาห้ามปรามโดยใช้รถจักรยานยนต์ประมาณ 10 คัน มาขวางกั้นกลาง เหตุบานปลายเมื่อมีระเบิดแป็บถูกโยนจากฝ่ายนักเรียนเทคนิคเข้าใส่กลุ่มนักศึกษาพลฯ ไม่ถูกผู้ใด ทำให้เกิดเฮลโชนก่อก่อทำร้ายกันขึ้น นักศึกษาเทคนิคน้อยกว่าต้องบินกำแพงหลบหนี มีนักศึกษาเทคนิค 2 คน ถูกกระสุนปืนเสียชีวิตบาดเจ็บสาหัส 1 คน ทั้งรถจักรยานยนต์ไว้ประมาณเกือบ 30 คัน จึงถูกนำมารวมกันและราดน้ำมันจุดไฟเผาเสียหายทั้งหมด สมัยนั้นเป็นเรื่องใหญ่โตมาก มีตำรวจมาสอบสวนแต่ก็ทราบใครเป็นคนร้าย และเรื่องก็เงียบไป การทะเลาะวิวาทในยุคนี้ส่วนใหญ่มักมีสาเหตุมาจากการแข่งขันฟุตบอลที่กองเชียร์มักชกต่อยกันเสมอ สมัยนั้นมีการแข่งขันฟุตบอลประชาชนด้วย ก.ใช้สนามกีฬาเทศบาลเป็นสนามแข่งขัน ทีมที่มีฝีเท้าดี คือ ทีมแม่ใจ และทีมพลศึกษา เมื่อพบกันมักจะมีการวิวาทชกต่อยระหว่างกองเชียร์ จนคราวหนึ่งผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา คือ ดร.สาออง พ่วงบุตร ถึงกับห้ามผู้เล่นลงเล่นเนื่องจากเกรงยั่วยุให้เกิดการวิวาท ทำให้วิทยาลัยพลฯ พลาดท่าเป็นการชิงชนะเลิศฟุตบอลประชาชนในปี พ.ศ.2515 ผู้เล่นของวิทยาลัยพลฯ ฝีเท้าดีที่ถูกห้ามลงคือ มนูญ มะนิมันติ และ พ.อ.วีรวัฒน์ วิสารทนนท์ ทำให้วิทยาลัยพลศึกษาแพ้มแม่ใจในปีนั้น ส่วนผู้เล่นหลักฝีเท้าดีของวิทยาลัยแม่ใจ คือ เกษมศรีสุคำ, วีระ กลีบขจร, ศรีสุข มณีใส

ยุคนี้นักศึกษาและอาจารย์ส่วนใหญ่มักมีอาวุธปืนติดตัวกันเพื่อป้องกันตัวเอง อาวุธปืนหาซื้อได้ง่าย ส่วนใหญ่ทำเองในประเทศทั้งปืนสั้นแบบลูกซองและขนาด .38 มักมาจากจังหวัดอุทัยธานีและแพร่ ค่อมมาทางราชการอนุญาตให้นำปืนไปจดทะเบียนได้ เวลาที่มีการวิวาทก็มักแสดงอาวุธปืน กลุ่มคู่กรณีก็จะวิ่งหลบหนี นอกจากนี้ยังมีการทำระเบิดแป็บหรือระเบิดขวดใช้ปาใส่กัน แต่อาณาพามักไม่ร้ายแรงเท่าอาวุธปืน (อ.สุพรรณ จิตต์ภักดี, สัมภาษณ์)

เหตุการณ์วิวาทระหว่างนักศึกษาวิทยาลัยพลฯ และเทคนิค เจ้าหน้าที่ตำรวจรับแจ้งเหตุเดินทางไประงับเหตุสมัยนั้น คือ ร.ต.ท.สุบิน อินทะปิ่น, ร.ต.ท.มาโนช ชลวิศิษฐ์, ร.ต.ท.รักษาติราชกิจ พร้อมตำรวจประมาณ 30 นาย ส่วนนักเรียนเทคนิคที่เสียชีวิต คือ นายชลินทร์ ธารารัตน์ และนายถาวร จงศิริวัฒน์ บาดเจ็บถึง 6 คน คือ นายวรยุทธ ธงสกุลศิริ, นายสุรยุทธ อุดทะรัตน์, นางคงศักดิ์ สุวรรณยศ, นายจรงค์ สุวรรณ, นายสุรศักดิ์ แซ่เทวียนและนายยุทธศิลป์ สุธาชัย ฝ่ายนักศึกษาพลฯบาดเจ็บ 3 คน,และนักศึกษาพลฯ จุดไฟเผาจักรยานยนต์ของนักเรียนเทคนิคที่ทิ้งไว้รวม 18 คัน (นสพ.ไทยรัฐ 13 ส.ค.2518)

การวิวาทที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างคณะเกษตรศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์ในยุคเดียวกัน จนต้องปิดมหาวิทยาลัยและคัดชื่อผู้ก่อเหตุออก ก็รุนแรงไม่ต่างกัน

ยุคที่ 4 คือ ยุคของแก๊งขามูไร ที่ทำให้เมืองเชียงใหม่เสียชื่อเสียงจากปัญหาการทำร้ายจากกลุ่มวัยรุ่นที่เรียกกันว่า "แก๊งขามูไร" ในปี พ.ศ.2533

อาจต้องเพิ่มยุคที่ 5 คือ "แก๊งผมแดง" เข้าไปด้วยก็ได้.

พ.ต.ท.อนุ เนินหาด

รอง ผกก.สส.สภ.อ.หางดง